

BÁCSKAI CSODÁK

Még nem olyan rég, nagyanyám gyerekkorában tündérek és sárkányok népesítették be a bácskai tájat is. Nagyanyám nővére elkápráztatott gyerekkoromban a bodzafán lakó tündérek történeteivel. Egy másik idős néni meggyőződéssel mesélte: ifjúkorában a mezőn sárkányt látott repülni az égen. Az eszem nyilván nem hitt sem a bodzafán lakó tündérekben, sem az égen repülő sárkányokban, hát hiszen a xx. század gyermeke volnék... De a szívem, a lelkem teljes odaadással hitte, hogy igenis vannak csodák, még ha nem látom is a szememmel, még ha nem is tapinthatom, ha nem is bizonyíthatom. A csodák egy másik dimenzióban éltek, és egy kicsit, velük együtt, én is.

De voltak tapintható és látható csodák is. Mint például a málnás a kert végében, ahol gyerekkoromban elbújtam, és az érett málnaszemeket majszolva elképzeltem, ahogyan éjjel a tündérek is csipegetnek belőle. Ezért mindig hagytam pár szemet az ágakon. A málnásban megbúvó lampionszerű virágok számomra a tündérek lámpásai voltak éjjeli mulatságaikon, és a puha moha a szomszéd fal tövében kényelmes ülőhelyet nyújtott nekik is, nekem is. A málnás aljából az ég is jól látszott, és a felhők néha fura alakzatot öltve játszottak a képzeletemmel. Valami nagy-nagy megnyugvást éreztem ilyenkor. Megvolt a biztos helyem a világban.

A világ nagyot változott azóta. A málnás már nincs meg, habár a régi ház még ugyanott áll, és édesanyám lakja. Rég elmentek a szomszéd nénik és bácsik, magyarok, szerbek, bunyevácok, svábok, akikkel a kert végében vagy az utcán, a kapu előtt ülve beszélgettünk, és akiknek ittam minden szavát, és minden szavukkal együtt magamba szívtam azt az életérzést, amit ez a vidék olyan szívósan megőrzött évszázadokon át. A termőföld szeretetét, a termést befolyásoló természeti erők tiszteletét. A rétek, erdők, vizek adományaiért való hálát. Az egymás és egymás nyelve, kultúrája iránti tiszteletet és megbecsülést. Egymás szorgalmának, tudásának elismerését, egymás támogatását a bajban, a szükségben.

Változó korban élünk. Még nem tudjuk, nem tudhatjuk pontosan, milyen lesz a világ néhány emberöltővel utánunk, ötven vagy száz év múlva, de a Bácska akkor is itt lesz, a Duna és a Tisza folyása mentén, mert a táj nem megy el, nem költözik, nem mozdul, hanem kivár. Az emberek jönnek-mennek, új szokások jönnek-mennek, de a táj marad, és szépsége, gazdagsága, titokzatossága mindig itt lesz azok számára, akik nyitott szemmel, és főképpen nyitott lélekkel járnak, élnek és halnak ezen a végtelenbe mutató vidéken.